

Op zoek naar de liefde doet Babette mee aan een datingprogramma.
Maar als er opeens angstige dingen gebeuren in haar bed and breakfast,
vraagt ze zich af waarom ze eraan is begonnen...

LINDA VAN RIJN

B&B ITALIA

THRILLER

INKIJKEXEMPLAAR

Linda van Rijn

B&B Italia

INKIJKEXEMPLAAR

PROLOOG

ZE WIST NIET ZEKER OF DE SCHREEUW DIE DOOR DE warme nacht klonk van haarzelf afkomstig was. Haar keel voelde rauw, haar huid gloeiend heet. De lucht was drukkend en rook naar vocht en bloemen, als een zwaar parfum. Puntige stenen boorden zich in de onderkant van haar blote linkervoet, de bandjes van de sandaal aan de andere voet begonnen het te begeven. Met al haar kracht rende ze, ook al leek het of haar longen elk moment konden exploderen. Ze moest het terrein af, de weg op. Daar zou hulp zijn. Een auto of misschien een huis waar ze naartoe kon rennen. Hoe ver zou het zijn in dit afgelegen gebied? Honderd meter? Tweehonderd?

Niet over nadenken, alleen maar rennen. Er zou iemand komen, of iets. Een oplossing. Dat kon niet anders. Ze kon hier niet sterven. Niet zo, en niet door hem. Natuurlijk had ze hier vanavond niet moeten komen, ze had niet eens moeten opnemen. Hoe zei Leonora dat ook alweer? Als ze bellen vanaf het feestje waar je blijft, is het feestje niet leuk genoeg. Of woorden van die strekking.

Het feestje was niet leuk geweest. Het was niet eens een feestje.

‘Ik vertel alles!’ had ze geroepen, woedend en gefrustreerd. Dat was het moment waarop de toch al gespannen sfeer ronduit ijsig was geworden. ‘Ik doe het’, had ze er hijgend van woede aan toegevoegd. ‘Ik maak je kapot.’

Bij die laatste woorden had ze een verandering in zijn blik gezien die haar achteruit had doen wankelen. Misschien had ze die woorden niet moeten zeggen, misschien meende ze ze niet eens. Maar ze had gevoel, heel veel gevoel zelfs. En daar was hij overheen gewalst alsof ze niets voor hem betekende.

Angst, dat was wat ze bij hem zag. De meest gevaarlijke emotie. Ze had moeten weten dat het verkeerd zou aflopen. Ze had moeten stoppen met praten, gewoon weggaan. Maar dat had ze niet gedaan. In plaats daarvan had ze haar boodschap herhaald, keer op keer, schreeuwend. Tot hij zich op haar had geworpen, die vuist tegen haar slaap, het in haar oor gesiste dreigement waarvan ze wist dat hij het meende.

Struikelend kwam ze bij het einde van het pad. Ze zag het lampje dat met gelig schijnsel het gietijzeren hek verlichtte. Ze viel er met haar hele gewicht tegenaan. Een nieuwe kreet klonk toen het hek meegaf, deze keer was ze het wel zelf. Knarsend deden de oude scharnieren hun werk. Ze gaf zichzelf geen tijd om na te denken en sloeg rechtsaf, zonder reden, niets dan een gok. Aan de stem achter zich hoorde ze dat de afstand tussen hen afnam. Ze dacht aan haar telefoon op tafel, ver weg en nutteloos.

‘Hé!’ De stem was nu verstaanbaar. ‘Stop!’

Ze wist niet precies waar ze de kracht vandaan haalde, maar ze verhoogde haar tempo nog wat meer. Aan de ondergrond van losse stenen en oud asfalt haalde ze haar voet open. In de verte zag ze koplampen – of verbeeldde ze zich dat alleen maar? Haar sandaal begaf het definitief en bonkte bungelend aan alleen een leren enkelbandje tegen haar voet. Ze gunde zichzelf geen tijd om te stoppen en probeerde al rennend om de schoen los te rukken.

Het was natuurlijk al die tijd kansloos geweest. Ze verloor te veel snelheid, struikelde over haar schoen of haar been of haar arm, dat wist ze niet eens. De huid van haar gezicht brandde toen die langs het asfalt schuurde. Ze trok aan de schoen, die eindelijk meegaf. Voortgestuwd door angst krabbelde ze overeind en rende verder, maar het was te laat. Het was verloren. Twee stevige handen kregen haar bovenarmen te pakken en dwon-

gen haar tot stilstand. Ze vocht om los te komen, maar hij gaf niet mee, nog geen vijf centimeter. Dichtbij klonk gehijg, zo dichtbij dat ze warme adem langs haar oor voelde strijken. Er klonk een woord, hard en bijtend, maar ze verstond het niet. Het enige wat ze kon bedenken was gillen, zoveel mogelijk lawaai maken. Als er iemand in de buurt was, zou diegene haar horen. En helpen. Ze kon de lichten van het volgende huis al zien. Verscholen tussen struiken, maar geluid droeg ver in een nacht als deze. Hysterisch schreeuwde ze, huilde ze. Zonder straatverlichting was de blik in zijn ogen niet te zien, zelfs niet op zo'n korte afstand. Maar zijn bewegingen spraken voor zich. Hij vouwde haar armen naar achteren, zoals agenten doen bij een arrestatie. Daarna trok hij haar naar de grond, rukte aan haar handen, plantte zijn hand over haar mond om haar te laten zwijgen, maar ze zweeg niet.

Ze sperde haar ogen open. De koplampen die ze had gezien vervolgden hun route over een lagergelegen weg. Heel even was ze stil om haar adem te verzamelen. Het geluid van krekels drong haar oren binnen, verder niets. Ze begon opnieuw te schreeuwen, wat hem iets wat op een vloek leek ontlokte. Over haar hele lichaam beefde ze, maar toch verzamelde ze al haar kracht om zich nog één keer aan hem te ontworstelen. Ze voelde dat hij zweette. Hij hijgde ook. Ze was sterk, voor het eerst dacht ze dat ze misschien wel sterker was dan hij. Ze richtte zich op, onder haar lichaam voelde ze losse

steentjes knarsen. Haar been stootte hard tegen rafelig asfalt. Ze proefde bloed en iets wat naar aarde smaakte. Ze negeerde de pijn en kwam verder overeind. In de verte verschenen nieuwe koplampen.

Hij gromde en riep iets, ze wist niet naar wie. Daarna stortte hij zich met een kreet op haar. De knie die hij tegen haar rug ramde, voelde als een dolk door haar longen. Ze probeerde lucht naar binnen te zuigen, maar had het gevoel dat ze stikte. Plotseling wist ze heel zeker dat ze nooit meer thuis zou komen. Dat als ze nu haar ogen sloot, ze ze nooit meer zou openen. Daarom sperde ze ze open, wanhopig op zoek naar een uitweg. Nog één keer gilte ze, maar het geluid ging verloren in de zwoele nacht. Het laatste wat ze voelde was een verstikkende klem om haar keel. Ze viel zonder te landen, steeds dieper, tot niets anders dan een grote, zwarte ruimte haar helemaal omringde.

HOOFDSTUK 1

‘EN DAN WENS IK JULLIE EEN GOEDE TERUGREIS.’
Babette van As keek glimlachend naar het oudere stel dat net de sleutel van hun kamer bij haar was komen inleveren. De twee Nederlandse mensen met wie ze in de afgelopen dagen leuke gesprekken had gevoerd, stonden nu met gepakte koffers in de keuken en zeiden haar gedag met een welgemeende omhelzing.

‘We komen zeker terug’, beloofde Ria, met haar zeventig jaar de jongste van de twee. ‘Er zijn een paar wandelingen die we heel graag nog willen maken.’

‘Wellicht al in het najaar’, vulde haar man Rob aan. Babette had met bewondering toegekeken hoe het stel

bijna elke ochtend de wandelschoenen had aangetrokken, soms zelfs voor een wandeling van vijftien kilometer of meer. In de middag kwamen ze dan terug, een beetje verhit maar verder niet noemenswaardig vermoeid. Tot haar schaamte moest Babette bekennen dat ze in de drie jaar dat ze nu in Italië woonde slechts twee keer een wandeling van meer dan tien kilometer had gemaakt, en elke keer met zeker een dag lang spierpijn tot gevolg, met dank aan de heuvels en ongelijke paden.

‘Ik kijk er al naar uit’, zei Babette als antwoord op de opmerking van Rob. ‘Ik zorg dat jullie dan opnieuw kamer 7 krijgen.’

Het stel had haar wel tien keer gezegd hoe blij ze waren met hun kamer op de eerste verdieping, die zo’n mooi uitzicht bood over de tuin en het omringende heuvellandschap.

‘En die heerlijke *pasticcio* *leccese* bij het ontbijt’, zei Ria en haar gezicht kreeg iets dromerigs bij de gedachte aan de zoetheid uit Lecce.

‘Beloofd’, lachte Babette en na nog een laatste omhelzing liep ze met het stel mee naar buiten. Ze keek toe hoe ze in hun huurauto stapten en zwaaide tot die uit het zicht was verdwenen. Even bleef ze staan, draaide haar gezicht naar de zon en sloot haar ogen. Er was geen wolkje aan de hemel en hoewel het nog ochtend was, voelden de stralen van de zon aan alsof het warmste moment van de dag al was bereikt. Babette opende haar ogen weer en liet haar blik over de binnentuin gaan.

Tegen de witte muur die het terrein omheinde groeide oleander, die met zijn roze bloemen kleur gaf aan de tuin. Her en der stonden olijfbomen, afgewisseld met laurier en vijgenbomen, die over een paar maanden zoveel vruchten zouden geven dat ze heel wat potten kon vullen met haar zelfgemaakte jam.

Babette haalde diep adem. Een licht briesje voerde de bloemige geur van oleander naar haar neus, vermengd met het kruidige van de laurier. Ze liep naar de pergola die met klimop was begroeid en zette de terrasstoelen recht. Daarna schikte ze de kussens op de loungebank zodat het zitje er weer uitnodigend uitzag voor gasten die hier van hun kopje koffie wilden genieten.

‘Babette?’ Vanuit de opening van de keukendeur klonk de stem van Gioia, Babettes vaste kracht in de B&B. Door Gioia’s Italiaanse tongval klonk de naam meer als ‘Babetta’. ‘Er willen mensen uitchecken.’

‘Ik kom eraan.’ Babette wierp nog één kritische blik op de tuin, raapte een paar blaadjes op van het zandkleurige grind en liep daarna terug naar de keuken. Daar hielp ze de gasten, een jong stel uit Engeland, en nadat ze hen gedag had gezegd, keek ze naar de lichte chaos die de keuken net na het ontbijt altijd typeerde. De koekenpan van de eieren stond op het fornuis, de lege broodmanden stonden nog op het kleine buffet en het koffieapparaat liet knipperend weten dat het water op was. Dat laatste loste ze eerst maar eens op, zodat ze voor zichzelf en voor Gioia een cappuccino kon maken.

Even uitrusten voor ze zich op het opruimen zouden storten.

Van koffiedrinken zou daarna niet veel meer komen, want er wachtte haar een drukke dag. Nog eens zes gasten checkten vandaag uit en hun kamers moesten op orde worden gebracht voor er vanmiddag weer nieuwe mensen arriveerden. Gelukkig zou Gioia een deel van het werk op de kamers voor haar rekening nemen, maar dan nog bleef er genoeg te doen over. Het beddengoed moest gewassen worden, de administratie op orde gebracht. Babette ontving nieuwe gasten altijd met een paar verse bloemen op de kamer, dus ze moest naar het dorp om die te kopen. En vanmiddag stond er een afspraak met de gemeente op de agenda – eentje waar ze met enige nervositeit naar uitkeek. Ze sprak genoeg Italiaans om zich in het dagelijks leven te kunnen redden, maar ze wist niet zeker of haar woordenschat toereikend was om haar plannen en enthousiasme overtuigend te kunnen overbrengen. Belangrijk was het wel, want de aankoop van het braakliggende stuk grond naast de B&B – de reden van haar bezoek – bepaalde deels haar toekomstplannen. Daar wilde ze de tuin uitbreiden en een zwembad aanleggen. Hier, in het meest zuidelijke deel van Italië, kwam de temperatuur in de zomer ruim boven de dertig graden uit. Dan zou het heerlijk zijn voor haar gasten om na een wandeling of dagje weg te kunnen afkoelen in het blauwe, ovale zwembad dat ze al sinds het begin van de B&B voor ogen

had. Bastiaan had zelfs nog voor de opening van de B&B al bij de gemeente geïnformeerd, maar destijds was hij al snel verdwaald in het web van onduidelijke bureaucratische procedures en onbegrijpelijke aanvraagformulieren – iets waar ze bij het realiseren van hun Italiaanse droom toch al zo vaak in verstrikt waren geraakt. Bovendien was tijdens de verbouwing de bodem van hun spaarrekening en van de lening die ze bij de bank hadden, sneller in zicht gekomen dan ze hadden gedacht of misschien vooral: gehoopt. Het hele project van het zwembad was naar de achtergrond verdwenen, maar nu de B&B goed draaide, de lening deels was afgelost en de spaarrekening weer aangevuld, wilde Babette graag een nieuwe poging wagen. Van de procedures die haar eerder nog weleens tot wanhoop hadden gedreven, lag ze ook al niet meer wakker. Wat dat betreft had ze in de drie jaar in Italië veel geleerd. Als je iets met de gemeente of de overheid voor elkaar wilde krijgen, had je een lange adem en positieve inborst nodig en het nodige doorzettingsvermogen. Maar uiteindelijk was het linksom of rechtsom tot nu toe altijd voor elkaar gekomen.

Ze hoopte dat dat in dit geval ook zo zou zijn. Het perceel, zo'n achthonderd vierkante meter, was eigendom van de gemeente en stond op dit moment niet te koop. Maar Babette had advies ingewonnen en wist dat ze met een bod van vijftienduizend euro op z'n minst serieus genomen zou worden door de ambtenaar die

over gronduitgifte in de regio ging. De gemeente zat voortdurend in geldnood en het was niet zo dat er voor dit perceel andere plannen waren. De grond lag al jaren braak, er lagen vooral veel losse stenen en her en der stonden een paar oude olijfbomen die Babette in haar eerste tekeningen had meegenomen. De bomen stonden nu verlaten op de dorre grond, maar straks zouden ze, omringd door hetzelfde ivoorkleurige grind dat nu al in de tuin lag, een echte blikvanger worden.

Terwijl ze bonen maalde voor de koffie en melk in het kannetje schonk om op te schuimen, dacht Babette aan wat er voor die tijd allemaal nog moest gebeuren. Het uitgraven van het zwembad zou in de harde en op sommige plekken rotsige ondergrond een uitdaging worden, maar Babette had al een bedrijf gevonden dat gespecialiseerd was in dit soort klussen. Als die in het najaar tijd hadden, zou ze misschien volgend zomerseizoen al de beschikking hebben over niet alleen het zwembad maar ook de vele extra vierkante meters tuin. En als ze dan...

Toen het geluid van haar telefoon klonk, merkte Babette hoe diep ze in gedachten was geweest. Een vrolijke ping gaf aan dat er een berichtje binnenkwam. Ze haalde haar mobiel uit de zak van haar rok. Het bericht kwam van Sabine en bevatte de nodige smileys met wild rollende oogjes. *Ben je er al klaar voor?*, stond erbij.

Babette moest even omschakelen van haar toekomstplannen naar waar haar vriendin op doelde. Het bericht

ontlokte haar zowel een glimlach als een verhoogde hartslag. Was ze er klaar voor? Goede vraag, ja. Waarschijnlijk niet, al kon ze ook niet bedenken welke voorbereiding ze nog zou moeten treffen. Het beste was waarschijnlijk om het allemaal maar over zich heen te laten komen, al klonk dat natuurlijk vreselijk cliché. En het probleem was ook dat ze daar helemaal niet zo goed in was.

Op het scherm zag ze dat Sabine weer aan het typen was. Een paar seconden later verscheen het nieuwe berichtje in haar scherm. *Nog twee dagen, toch?*

Babette schreef terug dat ze er natuurlijk helemaal niet klaar voor was en dat dat in de komende twee dagen ook niet zou gebeuren, maar dat er nu geen ontsnappen meer aan was. Ze sloot af met zo'n zelfde smiley als haar vriendin had gestuurd en voelde opnieuw een kriebel in haar buik die deels uit opwinding en deels uit angst bestond. Zoals wel vaker in de afgelopen drie maanden vroeg ze zich af waarom ze ook alweer ja had gezegd tegen het plan van Sabine om haar op te geven voor een televisieprogramma dat weinig subtiel de naam *Amore, Amore* droeg.

In haar hoofd hoorde ze de voice-over van de video waarmee de zoektocht naar kandidaten werd aangekondigd. Een mannenstem riep met enige overdrijving: 'Bella Italia, het land van de liefde... Maar niet iedereen vindt *amore* tussen de glooiende heuvels, heerlijke gerechten en eeuwenoude steden. Vijf Nederlandse

singles die een bestaan in Italië hebben opgebouwd, gaan op zoek naar iemand met wie ze naast een authentieke pasta carbonara ook hun leven kunnen delen. Herken jij jezelf in deze omschrijving? Geef je dan snel op.'

Sabine was de eerste die de via social media verspreide video naar haar doorstuurde, en ze was zeker niet de laatste geweest. Babette had erom gelachen en meteen besloten: dit is natuurlijk niets voor mij. Maar tegelijkertijd was er iets in haar hoofd blijven zitten dat zich ook niet zomaar meer liet negeren. Twee weken later had ze dan toch ingestemd met Sabine, die het aanmeldformulier al helemaal voor haar had ingevuld en niet kon wachten om het te verzenden. Nog eens twee weken later was het beklonken: naast een wijnmaker in Verona, een fietstourguide in Rome, een weddingplanner in Siena en een campingeigenaar in La Marche was ze de vijfde Nederlandse single die op zoek ging naar de liefde door vier potentiële geliefden te ontvangen en hen beter te leren kennen terwijl ze meedraaiden in het bedrijf en ze met elk van hen een-op-een uitstapjes ondernam. Het format, zo moest ze toegeven, was sterk en zelfs na vele andere datingprogramma's toch weer origineel. Ook al had ze aanvankelijk gearzeld, ze stond nu helemaal achter haar deelname. Althans, in theorie.

'Omdat *amore* precies is wat jij nodig hebt!' had Sabine een paar dagen geleden nog geroepen toen Babette die vraag maar weer eens had gesteld. 'Je bent in het najaar al twee jaar single, het wordt de hoogste tijd.'

Dat laatste wilde Babette niet meteen zo formuleren, maar ze kon niet ontkennen dat het op het vlak van de liefde stil was in haar leven. Ze riep maar al te graag dat ze het heerlijk had in haar eentje, dat ze genoeg had aan de B&B om haar dagen te vullen en dat ze niets miste, maar natuurlijk voelde ze zich soms alleen als ze 's avonds in bed lag of als ze de dag afsloot met een glas wijn in de tuin en niemand had om haar belevenissen en gevoelens mee te delen. Tegelijkertijd was ze de pijnlijke breuk met Bastiaan nog lang niet vergeten en voelde ze nogal wat reserves bij het idee weer een man in haar leven toe te laten. Ze was net even te oud om nog te geloven in de prins op het witte paard. In plaats daarvan schotelde haar realiteitszin haar plaatjes voor van mannen met karrenvrachten emotionele bagage die bang waren om te dealen met hun problemen en zich in plaats daarvan maar al te graag in een avontuur met een B&B-houdster in Italië wilden storten, als ultieme vlucht van zichzelf en hun leven in Nederland. Dat was precies het type man dat Babette kon missen als kiespijn en het was ook precies het type man dat ze vreesde tijdens *Amore, Amore* over de vloer te krijgen.

‘Ach welnee’, had haar zus Lilian eerder al luchtig geroepen. ‘De redactie van zo’n programma stuurt heus geen idioten op je af. Of misschien hooguit één, als tegenwicht tegen de echt leuke mannen. Die stuur je dan gewoon als eerste naar huis.’

‘Soms vraag ik me af of er überhaupt wel leuke man-

nen bestaan', had Babette verzucht. Haar laatste romantische wapenfeit was een kortstondige flirt met een Italiaanse man, die zijn trouwring vakkundig in zijn zak had verborgen en ook niet had vermeld dat hij twee kinderen had. Daarvoor zat een man die tien jaar ouder was dan zij, haar een maand lang de hemel in had geprezen en nog net geen huwelijksaanzoek had gedaan, om daarna met de noorderzon te vertrekken en haar te blokkeren op WhatsApp. Babette wist nog steeds niet waarom.

Lilian was optimistischer gestemd. 'Natuurlijk wel. Maar jij hebt wel wat hulp nodig om die te vinden, want je eigen radar is blijkbaar niet echt goed afgesteld. Of eigenlijk: heb je wel een radar?'

Haar zus had het gezegd met een lach, maar eigenlijk had ze wel gelijk. Na de ervaringen van de afgelopen tijd en natuurlijk het debacle van de breuk met Bastiaan, kon Babette nu niet meteen beweren dat ze een goede neus had voor leuke mannen. Aan de andere kant: hoe kon ze iemand meteen doorzien zonder zuur of achterdochtig te worden? Dat ze positief in het leven stond en altijd uitging van het goede in mensen, was misschien hopeloos naïef. Maar het maakte haar ook wie ze was. Liever het deksel op de neus krijgen dan leven met een rem van wantrouwen, had ze laatst eens tegen Lilian verzucht, die die nogal filosofische tekst hilarisch genoeg op een tegeltje had laten drukken en dat naar Babette had opgestuurd. Voor boven de haard, had haar

zus erbij gezet, maar vooralsnog was het niet verder gekomen dan Babettes kantoor.

Babette schonk de inmiddels opgeschuimde melk in de kopjes en goot voorzichtig de espresso erbij. Ze liep met de koffie naar Gioia en gebaarde naar buiten, maar haar werkneemster pakte het kopje aan en zei dat ze liever even doorging omdat ze straks iets eerder weg wilde. Babette knikte en nam haar eigen cappuccino wel mee naar de tuin. Ze zette het kopje op het lege tafeltje onder de pergola en ging op de bank zitten. Daar pakte ze haar telefoon en bekeek het regionale nieuws. *Quotidiano di Puglia* berichtte over een ongeluk met vier Vespa's in Tarente en chaos in het gemeentebestuur van Gallipoli. Ze scrolde wat door de berichten. Haar oog viel op een berichtje over de vermissing van een jonge vrouw die al ruim twee jaar zo nu en dan in het nieuws opdook. Babette tikte de link aan maar haar gedachten gleden weg terwijl ze het bericht las. De 25-jarige Serena Giannuzzi uit Galatone was iets meer dan twee jaar geleden spoorloos verdwenen en de politie had nu laten weten dat een onlangs binnengekomen tip geen aanwijzingen had opgeleverd waar Serena was en of ze nog leefde. Babettes duim zweefde al boven het pijltje om terug te gaan toen ze vluchtig naar de foto van de jonge vrouw keek. Donkerbruin, bijna zwart haar, groene ogen, Serena was werkelijk een schoonheid.

Ze klikte het bericht weg en legde haar telefoon aan de kant. Ze keek om zich heen en voelde zich onrustig,

zoals zo vaak als ze zichzelf een kleine pauze toestond terwijl er genoeg te doen was. Daarom liep ze naar het kleine opslaghek aan de zijkant van de B&B om een bezem te pakken. Het grind waarmee een groot deel van de looppaden was bedekt was mooi, maar het waaierde maar al te gemakkelijk uit over de drie bestrate terrassen, waardoor die een rommelige aanblik kregen.

Ze opende het hek, pakte wat ze nodig had en liep terug naar het terras, maar toen pingde haar telefoon opnieuw en kon ze de verleiding toch niet weerstaan het berichtje meteen te lezen. *Als het te erg wordt, kom ik naar je toe*, beloofde Sabine. Babette antwoordde met een smiley met een zweetdruppeltje en wilde daarna haar telefoon aan de kant leggen om te gaan vegen, maar er begon een dromerig Italiaans melodietje te spelen. Ze keek op het scherm om te zien wie de beller was en fronste toen ze zijn naam zag staan.

‘Hé Bastiaan’, zei ze toen ze opnam, verwonderd dat haar ex haar belde. Nu hun breuk na een lang traject zo goed als afgerond was, hadden ze de laatste tijd nog maar weinig contact.

‘Hé’, zei hij. ‘Hoe is het?’

‘Ja... goed. Met jou?’ Babette ging zitten op een van de tuinstoelen en pakte haar cappuccino. Ze nam voorzichtig een slokje terwijl ze wachtte op Bastiaans antwoord.

‘Goed, goed’, zei hij. ‘Ik wilde alleen even checken of je die laatste mail hebt gekregen, met daarin de verzeke-

ringspolis. Ik heb de verklaring ondertekend, wat volgens mij betekent dat alles nu op jouw naam staat.'

'Die heb ik gekregen', bevestigde Babette, hoewel ze moest toegeven dat ze niet meer dan een vluchtige blik op de formaliteit had geworpen. 'Dank je wel voor het regelen.'

Bastiaan humde wat, maar gaf niet echt antwoord. Babette keek naar de bezem. 'Hé, als er verder niets is...'

'Nee, nee', zei hij snel. 'Niet echt. Ik vroeg me alleen af hoe het met je is. Zeker nu, met het programma in aantocht. Dat begint over eh... een paar dagen, toch?' Hij vroeg het zo opzichtig nonchalant dat het Babette een glimlach ontlokte.

'Over twee dagen, ja', zei ze. 'Hoezo?'

'O... niks.'

Babette grinnikte. 'Kom op, Bastiaan.'

'Ja, oké, het houdt me bezig', gaf hij toen toe. 'We hebben de B&B samen opgebouwd en nu zit jij daar alleen en komen er ineens een paar van die mannen binnen. Ik vond het toch een gek idee toen ik de aankondiging voorbij zag komen op Facebook.'

Ach ja, die aankondiging, dacht Babette. Twee maanden geleden was er een cameraploeg naar Italië gekomen om een introductiefilmpje van Babette en wat sfeerbeelden van de B&B te maken. De video was gebruikt op de website en social media van het programma, waar geïnteresseerde mannen zich konden aanmelden. Ze vond het dermate gênant om zichzelf

terug te zien, dat ze het filmpje nog niet één keer in z'n geheel had kunnen kijken. De manier waarop ze 'hai, ik ben Babette' zei was gemaakt en haar eigen stem klonk haar vreemd en hoog in de oren. Maar volgens Jack en Sophia, de regisseur en producer die alles in goede banen hadden geleid, deed ze het fantastisch. Ook Mandy, de verslaggeefster, had gezegd dat ze heel natuurlijk overkwam.

'Zijn er veel aanmeldingen?' wilde Bastiaan weten.

'Geen idee, daar hebben ze nog niets over gezegd. Alleen dat er overmorgen vier mannen komen, die door de redactie als de beste match worden gezien. Ze hebben er zelfs deskundigen bij gehaald, wat dat ook moge betekenen.' Ze lachte zacht en Bastiaan deed met haar mee. Babette realiseerde zich dat het lang geleden was dat ze ontspannen met elkaar hadden gepraat. Vaker waren hun gesprekken uitgelopen op discussies over de voorwaarden waarop Babette Bastiaan uitkocht uit de B&B of, als ze op de meer emotionele toer gingen, over waar het precies mis was gegaan in hun relatie. Die eerste soort discussies was nu gelukkig afgerond. Discussies van de tweede categorie ging Babette al een tijdje uit de weg. Ze kwamen er toch niet uit en de gesprekken leverden niets dan frustratie op.

Ze rondde het telefoongesprek met Bastiaan af, maar liet de bezem nog even rusten nadat ze had opgehangen. In plaats daarvan zette ze haar cappuccino op tafel en liet haar blik over de tuin dwalen, terwijl haar gedach-

ten bleven hangen bij haar ex-vriend. In het begin, in de maanden nadat ze hem had verteld dat ze niet met hem verder wilde, had zijn stem zo vaak gebroken en ronduit depressief geklonken. Van de vrolijkheid en het enthousiasme waar ze ooit voor was gevallen, was niets over. Verdriet, woede en verongelijkheid waren ervoor in de plaats gekomen, aangevuld met een heleboel verwijten aan haar adres. Zij had hem alleen maar gebruikt om de B&B te kunnen kopen en verbouwen, zij had al die tijd het plan gehad om het bedrijf in haar eentje te runnen. Ze was doortrapt, berekenend en meedogenloos, zo had hij haar meer dan eens voor de voeten geworpen. Woorden die, ondanks het feit dat Babette niet langer een relatie met Bastiaan had, toch veel met haar hadden gedaan. Want dat hun gezamenlijke droom uiteen was gespat, had Babette juist onnoemelijk veel pijn gedaan. Dat Bastiaan niet lang na hun vertrek naar Italië ineens was veranderd, dat hij weigerde zijn problemen onder ogen te zien en dat hij al zijn gevoelens op haar afreageerde, had ertoe geleid dat ze zich zo vaak eenzaam en verdrietig had gevoeld. Dat ze 's nachts aan haar kant van het bed lag te huilen, en niet omdat bleek dat de gastenbadkamers duurder zouden uitvallen dan gepland of omdat ze een tegenslag te verwerken hadden gekregen bij de constructie van het dak van het hoofdgebouw. Op dat soort tegenslag was ze voorbereid, voor dat soort tegenslag hadden ze zelfs een spaarpot klaargezet omdat ze bepaald niet naïef aan dit project waren begonnen.

Maar hoe had ze zich vooraf tegen Bastiaans omme-
zwaai moeten wapenen? Hoe had ze kunnen vermoeden dat hij nog geen jaar na hun vertrek elke avond dronken zou zijn en haar soms uitschold met woorden waarvan ze nooit had gedacht dat die zelfs maar in het hoofd van haar vriend huisden? En toch had het toen nog ruim vier maanden geduurd, tot de drukte na het eerste hoogseizoen wat wegebde, voor ze de knoop had doorgehakt en hem had verteld dat ze alleen verder wilde. Achteraf was ze verbaasd over zichzelf, en niet op een goede manier, over wat ze allemaal van Bastiaan had geaccepteerd. Met het grote doel van de B&B voor ogen was ze heel vaak over haar eigen grenzen gegaan en had ze hem toegestaan dat ook te doen. Toen hij eenmaal doorhad wat zijn eigen gedrag kapot had gemaakt, had hij er eerst alles aan gedaan om de schuld daarvan bij haar neer te leggen. Zij had in haar blinde ambitie om een bed and breakfast in Italië te beginnen geen rekening gehouden met zijn gevoelens, zij had haar zin doorgedreven, zij had hem het gevoel gegeven er niet toe te doen – wist ze wel hoe moeilijk dat voor hem was?

Het had een tijd geduurd voor Babette had begrepen dat Bastiaan vooral met zichzelf in de knoop zat. De alcoholverslaving was niets anders dan een symptoom daarvan. Toen ze het eenmaal zag, had ze geprobeerd er met hem over te praten. Ze had gezocht naar een goede psycholoog in Italië die Engels sprak en zelfs naar een

afkickkliniek, maar Bastiaan had er niets over willen horen. Met zichzelf aan de slag gaan was het laatste wat hij nodig had. Zij moest gewoon haar gedrag aanpassen, dan was alles opgelost. Dan konden ze hun gezamenlijke droom tenminste waarmaken zonder al die negativiteit die zij met zich meebracht.

Terwijl ze de laatste slok van haar cappuccino nam en toekeek hoe een kleine muurhagedis wegschoot onder een steen, dacht Babette aan het begin van die gezamenlijke droom, aan het eerste moment dat zij en Bastiaan naar elkaar uitspraken dat ze weg wilden uit Nederland. Het was eind november, zo'n typische dag waarop de lucht grijs bleef en het bijna niet licht of droog werd. Babette had een lastige dag gehad op de middelbare school waar ze werkte, Bastiaan had net een discussie met zijn compagnon over hun gezamenlijke restaurant achter de rug. Allebei waren ze na die werkdag thuisgekomen en hadden ze in een soort tsunami van frustratie alles op tafel gegooid dat hen allebei al langer dwarszat maar dat ze niet eerder naar elkaar hadden uitgesproken.

'Ik wil dit gewoon niet meer', had Babette half huilend geroepen en ondanks de emoties die erbij hoorden, voelde het ook goed om dit eindelijk eens te zeggen. En al helemaal toen Bastiaan hetzelfde 'is dit het dan'-gevoel bleek te hebben. Ze waren halverwege de dertig, werkten allebei fulltime en hadden een hoge hypotheek en voornamelijk stress. Om hen heen regende het baby's

en hoe meer er geboren werden, hoe meer Babette zeker wist dat zij geen kinderwens had. Ze was stapelgek op de twee dochtertjes van Lilian en vond niets leuker dan ze knuffelen, verwennen en met ze spelen, maar ze vond het ook prima als de meisjes weer naar huis gingen. De vrijheid die gepaard ging met het niet hebben van kinderen, gebruikten zij en Bastiaan echter alleen maar voor het maken van nog meer werkuren. Ja, ze hadden een prachtig vrijstaand huis in de Randstad en ja, ze konden zoveel reizen maken als ze maar wilden, zo vaak uit eten als ze maar wilden en net zoveel mooie spullen kopen als ze maar wilden, maar erg gelukkig was Babette niet. Dat uitte zich vaker en vaker in frustratie en ontevredenheid, ook bij Bastiaan. In de beginjaren van hun relatie hadden ze altijd het beste in elkaar naar boven gehaald, nu leek het juist alsof ze elkaar versterkten in het negatieve. Waarop Babette Bastiaan verweet dat hij een zwartkijker was en hij haar juist dat ze niet met emoties kon omgaan, en zo hadden ze meer en meer ruzie gekregen terwijl ze op papier toch zo'n mooi leven hadden.

‘Ik wil iets anders’, had ze die avond tegen Bastiaan gezegd. ‘Noem het cliché, maar ik zou zo graag een bed and breakfast in het buitenland willen beginnen. Ik zie het al helemaal voor me: altijd zon, een mooie oude boerderij die we verbouwen en inrichten, nieuwe mensen die we leren kennen...’

‘Welkom bij *Ik Vertrek*’, had Bastiaan met een grap-

pige stem gezegd en daarna hadden ze samen slap gelegen van het lachen, maar het zaadje voor een nieuw leven was die avond wel geplant. Want ook Bastiaan bleek vaak te denken aan een andere toekomst. Een toekomst waarin ze niet voor hun vijftigste hun hypotheek hadden afgelost en ondertussen al hun dromen tot later uitstelden of misschien wel nooit zouden verwezenlijken. Een toekomst waarin ze samen het avontuur zouden aangaan dat je zag bij het programma waarvan hij de voice-over zo treffend had nagedaan en waar hij en Babette maar al te graag naar keken, vanaf de bank commentaar leverend op de vaak onvoorbereide manier waarop mensen huis en haard verlieten voor een toekomst in het buitenland. Maar ergens was Babette ook jaloers op het lef dat die mensen wel, en zij en Bastiaan niet hadden. Voor Bastiaan bleek hetzelfde te gelden.

Die winter had het grijs ineens minder grijs geleden en de waterkoude regendagen minder troosteloos. Nadat de principebeslissing was genomen, was er geen houden meer aan. Babette had ieder vrij uurtje op internet doorgebracht, zoekend naar te koop aangeboden B&B's of panden die tot zo'n plek omgevormd konden worden. Ze wist niet meer precies wanneer, maar niet lang na die eerste avond dat ze hun eerlijke gevoelens met elkaar hadden gedeeld, hadden ze besloten dat Italië hun nieuwe thuisland zou worden. Hoewel Babette ook dol was op Spanje en Frankrijk, voelde ze zich nergens zo goed als in Italië. Het heerlijke eten, de prach-

tige steden, de opgewonden energie van de Italianen, de dromerige landschappen: er was niets wat haar niet aantrok aan het land. Eerst had de zoektocht naar een geschikte plek om hun droom te verwezenlijken zich op Toscane gericht, maar al snel hadden ze vastgesteld dat in de meest toeristische regio van het land weinig eer te behalen viel. De huizen die ze er vonden waren relatief klein en duur en lagen vaak ook nog op een locatie waar iets te veel op af te dingen viel.

‘En Puglia?’ had Babette toen voorgesteld. Een jaar eerder hadden ze een heerlijke week doorgebracht in ‘de hak van de laars’, zoals de regio vaak werd aangeduid. Daar was nog ruimte, daar waren nog betaalbare huizen te koop en het toerisme was er, zo hadden ze destijds van de uitbater van hun *agriturismo* begrepen, in opkomst.

Babette knipperde een paar keer terwijl haar gedachten in het verleden verkeerden, maar haar benen werden verwarmd door de zonnestralen die net onder het randje van de parasol door kwamen. Ze zette haar zonnebril op haar neus en keek naar het hoofdgebouw van de bed and breakfast. Nu lag het wit en blakend in het zonlicht, maar toen zij en Bastiaan hier voor het eerst waren gekomen, was dat een heel ander verhaal geweest. De B&B had toen al tientallen jaren dienstgedaan als *masseria*, zoals een vakantieboerderij hier werd genoemd, maar zeker de laatste jaren was er niet veel aan onderhoud gedaan. De eigenaars waren de tachtig al gepasseerd en

hadden in hun twee kinderen geen opvolgers gevonden. Met het idee van verkoop in hun achterhoofd hadden ze geen grote investeringen meer gedaan. Dat betekende dat de plek een wat troosteloze aanblik bood, al had de hartelijkheid van het oudere echtpaar op dat gebied veel goedge maakt. Maar op hartelijkheid van de verkoper kon je geen bedrijf bouwen, dus waren Babette en Bastiaan tijdens hun tweede bezoek met een bouwkundige teruggekomen die een lange maar niet onoverkomelijke lijst had gemaakt waarop ze het plan en budget van de verbouwing hadden gebaseerd. Natuurlijk hadden ze, als een waar *Ik Vertrek*-stel, dat budget ruimschoots overschreden door tegenslagen als betonrot in de huisjes in de tuin en een vermolmd ondervloer op de benedenverdieping van het hoofdgebouw, maar dat hadden ze weten op te vangen doordat de bank in hun plannen geloofde en een extra lening had verstrekt. De weken waarin de stress over het wel of niet doorgaan van de lening en daarmee de hele verbouwing hoogtij had gevierd, waren echter niet de beste uit Babettes leven. Als ze terugkeek, moest ze toegeven dat toen de scheuren in hun relatie steeds zichtbaarder waren geworden.

Maar ja, dat was achterafgepraat. Dat Bastiaan zich bij een kleine tegenslag helemaal liet meeslepen in een stroom van negatieve gedachten, had ze niet voorzien. Ze had gedacht dat de negativiteit die hun laatste jaren in Nederland had gekenmerkt, bij de verhuizing naar Italië als bij toverslag zou verdwijnen, wat een niet erg

realistische voorstelling van zaken bleek te zijn. Maar ze had hun nieuwe toekomst zo zonnig ingezien dat ze gemakshalve de naïviteit de boventoon had laten voeren. Achteraf gezien was dat natuurlijk niet zo slim, want bij tegenslag bleek Bastiaan nog steeds de doemdenker te zijn die hij altijd was geweest, en daarmee bleek de stempel die hij op hun relatie drukte nog groter dan in Nederland omdat ze nu samen een bedrijf te runnen hadden. Andersom had ze over zichzelf geleerd hoe zij bij tegenslag juist overdreven positief ging reageren, misschien wel ter compensatie van de zwarte scenario's waar Bastiaan mee kwam. Daarmee had ze zijn gevoelens juist volledig ontkend en op die manier waren Bastiaan en zij elkaar verloren in onbegrip voor de houding van de ander. Maar met het verstrekken van de lening had de bank die scheur tussen hen gerepareerd en dat Bastiaan in die periode van de stress bijna elke avond met te veel drank op naar bed was gegaan, had Babette vakkundig gearpkeerd in vergetelheid. Dat hij die gewoonte niet had afgeschud toen de stress verminderte en de verbouwing vorderde, had ze ook genegeerd. Misschien had ze op dat moment moeten ingrijpen, strenger moeten zijn voor hem, hem een helpende hand moeten bieden om zijn problematische alcoholgebruik de baas te worden, maar ze had het niet gedaan. Met nog maar een paar maanden te gaan tot de opening van de B&B, had ze zich gericht op de duizend dingen die nog op haar to-dolijst stonden en waar ze,

dat moest ze ook toegeven, veel gelukkiger van werd dan proberen Bastiaan ervan te weerhouden twee flessen wijn per avond leeg te drinken. Het inrichten van de kamers, de perfecte meubels voor de tuin vinden, het maken van de website – ergens aan bouwen, dat had haar energie gegeven. De keren dat ze tegen Bastiaan had gezegd dat hij wel erg veel dronk en dat zijn bijdrage aan de B&B steeds minder werd, waren uitgelopen op ruzies die uren en soms zelfs dagen duurden.

Met de opening van de B&B in april had het er even op geleken dat alles toch nog op z'n pootjes terecht kwam. Maar de groeven waarin ze allebei beland waren, waren toen al te diep om nog uit te stappen. Misschien, had Babette toen weleens bedacht, was het cliché toch waar. Misschien was hun verhuizing naar het buitenland toch niets anders dan een vlucht.

In een paar maanden tijd – terwijl de B&B zich tijdens dat eerste seizoen wonderbaarlijk genoeg als vanzelf leek te vullen en werkdagen van meer dan twaalf uur geen uitzondering waren – had ze Bastiaan zichzelf zo ver van haar zien vervreemden, dat ze soms het gevoel had met een volslagen onbekende te maken te hebben. Van de gedroomde zwoele avonden waarop ze te midden van de olijfbomen zouden proosten op het waarmaken van hun droom, was niet veel terechtgekomen. In plaats daarvan waren er veel avonden waarop ze doodmoe in bed waren gerold, te uitgeput om zelfs maar met elkaar de dag door te spreken. Of, en dat

gebeurde pijnlijk genoeg nog vaker, avonden waarop ze elkaar doodzwegen of juist bittere ruzies uitvochten – vaak zonder duidelijke oorzaak. Toen het in september rustiger werd in de B&B en ze weer wat ademruimte had, had Babette hem verteld dat ze geen gezamenlijke toekomst meer zag. Bastiaan had onmiddellijk de oorzaak van alles bij haar neergelegd. Ze had immers nooit gezegd dat ze ontevreden was, dus hoe moest hij dat dan weten?

Het was een redenering die ze niet kon, of wilde, volgen. Toen ze dat aan Bastiaan duidelijk had gemaakt en hem ook had laten zien dat de breuk haar menens was, had Bastiaan geroepen dat ze een grote fout maakte. Dat ze het nooit zou redden, dat ze zou wegwijnen in haar eentje op het Italiaanse platteland.

‘Misschien’, was haar antwoord geweest. ‘En toch zou ik de B&B graag willen voortzetten. Tenzij jij hem wil?’

Bastiaan had gezegd dat hij dat inderdaad wilde, maar al snel was gebleken dat dat slechts woorden waren, voornamelijk bedoeld om haar te dwarsbomen in haar wensen. Toen zijn halfslachtige pogingen om de financiering rond te krijgen op niets waren uitgelopen, had ze uiteindelijk zelf doorgepakt en een afspraak bij de bank gemaakt. De financiële en administratieve rompslomp die dat had gevraagd, had haar op de rand van een burn-out gebracht, maar uiteindelijk was het gelukt en iets minder dan anderhalf jaar geleden had ze met haar handtekening bezegeld dat de B&B helemaal van

haar was. Een gevoel waar, ook nu nog, niets tegenop kon – zeker toen bleek dat het succesvolle eerste seizoen geen toeval of incident was. Het tweede seizoen was het minstens zo goed gegaan en dat was bovendien tot ver in oktober doorgelopen. Tussen oktober en grofweg maart verhuurde ze nog steeds kamers, al was het in een lagere frequentie. En in het huidige, derde seizoen was er in de zomervakantie al geen kamer meer te krijgen. Ook in het voorseizoen zaten sommige weken al helemaal vol. Het was zelfs nu, begin mei, een puzzel geweest om de vier mannen van *Amore, Amore* een eigen kamer te kunnen geven, al kwam dat vooral ook doordat de programmamakers zo nadrukkelijk om de kleine trulli in de tuin hadden gevraagd. *Geweldig beeld*, hoorde ze de stem van Jack in haar hoofd. *Dit móéten we hebben.*

Ze voelde een kriebel in haar buik bij de gedachte aan het programma. Een kriebel die haar onrustig maakte. Ze stond op, pakte de bezem en werkte het grind weg. Daarna pakte ze haar kopje en liep ermee naar binnen, waar Gioia inmiddels orde in de chaos van de keuken had weten te scheppen. Babette zette het kopje in de vaatwasser en dwong zichzelf daarna haar gedachten te richten op de werkzaamheden die op haar wachtten. Nog twee dagen, dan begon het avontuur. Tot die tijd had ze genoeg te doen.